
ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ
Portakal Ağacı
"Her çocuk uçmak ister."
ROMAN
3. BASKI
Hayat

Portakal Ağacı

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-572-4
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 795
Hayat Edebiyat : 135
Kitabın Adı : Portakal Ağacı
Yazarı : Şule Gizem Büyükboz
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : Zeynep Bayrak
Kapak : Vildan Ekşi
Sayfa Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

Portakal Ağacı

Hayat

Şule Gizem Büyükboz

30 Nisan 1998'de Antakya'da doğdu. Bebekliği ve ilk çocukluk dönemi İstanbul'da geçti. İlkokul çağında ailesi Kocaeli'ne taşınınca ilkokulu, Kocaeli Karamürsel Güzel Kıyı İlköğretim Okulu'nda okudu. Orta öğrenimini ailesinin Hatay'ın Hassa ilçesine taşınması ile Hatay Hassa Derviş Paşa Ortaokulu'nda tamamladı. Hatay'da geçen dört yıllık bu serüvenden sonra Kocaeli Karamürsel'e dönen Büyükboz, ailesiyle hayatına orada devam etti. Liseyi Kocaeli Karamürsel Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde okudu. Lise çağlarında yazmayı keşfeden Şule Gizem, 17 yaşında ilk romanını kaleme aldı. 18 yaşında liseden mezun olunca iş hayatına atılan Şule Gizem, geleceğinin temellerini erken yaşta atmaya başladı.

İlk romanı *Portakal Ağacı'*nı 2021'de çıkartarak okuyucularıyla buluştu. Bu süre içinde Şule Gizem, Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi Çocuk Gelişim bölümünde okumaya başladı. İkinci romanı *Soğuk Cehennem*'i 2023'te yayınladı. *Ateş ve Havva* serisindeki *Aşeka* ve *Mahi*'yi 2024'te okurlarıyla buluşturdu.

Şule Gizem, hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirdiği hayatında kitapları ve okuyucularıyla buluşmaya devam ediyor.

Portakal Ağacı

Sessizliğe gömülen kır çiçeklerine sevgilerimle…

Hayallerimize yakışanın ne olduğunu bilemeyiz belki ama adı üstünde; hayaller biz düşledikçe gerçekliğe yakın olandır. Bunu anlamak istememelerine şaşırıyorum. En çok da büyükleri anlamıyorum. Bir çocuk uçmak istemişse ve bu onun en büyük hayaliyse ne olmuş?

Çok yorucu geliyordu; bilmiyorum. Zorlanmamın sebebi belki de müdahale ettikleri hayatım da değildi. Mutlu muydum?

Evet, ailem yaşıyordu ve hayattaydım işte.

"Hayır, hayır bunu sormuyorum. Mutlu musun?"

Bu seferki tepkisi bir kedinin fareyi kovalamadan önceki hırlaması gibi çıkmıştı. Ellerimi yanaklarıma götürdüm ve masaya yasladığım dirseklerimi ona doğru kaydırdım.

"Benim yerimde olmak için canını verebilecek insanlar tanıyorum."

Başını sağa ve sola salladı. Gülümsedim. Onu seviyordum. O hayatımın en güzel ve iyi yanıydı.

"Senin derdin bu işte. Kendini sevmiyorsun bile."

Bana kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve evinin yolunu tutarken kıpırdamadan onu seyrediyordum. Hayatım çocuk oyunu değildi ve en yakın arkadaşım bana sırtını dönerek üzülüyordu. Elimden ne gelmesini bekliyordu ki? Yalnız olan bendim. Etrafımda onca insan varken kimse sesimi bile duymak istemiyordu. Elime sıkıştırdıkları varlık avucumu kaşındırıyor ve kayboluyordu. Mutluluk avucuma sığacak kadar küçük olamazdı. Herkesin bu dünyaya gelirken bir amacı olmalıydı. Başımı masanın üzerinde sağa yatırıp hemen yanımda duran ağacı seyretmeye koyuldum. Yapacak pek de bir şeyim yoktu; ağacın üzerinde yuvasına kırıntı taşıyan karıncaları seyretmek dışında.

Bir insan karınca kadar küçük ve zararsız olamaz mıydı? Tek çabaları, küçük varlıkları kışın soğukta ölmesin ve aç kalmasın diye hiç durmadan koalisyon içinde birikim yapmaktı.

Ne güzel değil mi?

Biri yanlış yola gitse hepsi onunla gidecek bir birlikti. Birbirleri için yaşayan hayvanlar, böcekler, bitkiler hatta bütün evren olayları bile birliği temsil ederken insanların beni anlamıyor olmasına anlam veremiyordum. Tek istediğim, gülümserken acaba dememekti. Ancak hayat diye adlandırdığımız bu kavram beni zor bir zamanın içine sürüklüyordu.

Sıkıcı geliyordu. Her gün aynı masalı dinleyen çocuklar bile mutsuz değilken bana hayat sıkıcı geliyordu.

Rüzgârın sesi birkaç metre uzaktan geliyor ama o kısık tınısı etrafımın sessizliğini fısıldıyordu. Kirpiklerimin, hatta damarlarıma karışan havanın sesini duyacak kadar sessiz ve suskun... Uykum bana 'merhaba' demek üzereyken acı bir ses kalbimin ritmine renk verdi. Vücudum fazladan adrenalin salgılamıştı; tansiyonum düşmüş olmalıydı.

Yavaşça ve ürkekçe kafamı kaldırdım. Evet, bir araba uzunca kornaya basmış ve benim sessizliğimi çığlıklarıyla bozmuştu.

Ayağa kalkıp olup biteni anlamaya çalıştım. Sırf kornanın sesinden ürken ben değildim ki arabanın önünden hızla kaçan köpek bana yaklaştı ve ağacın diğer tarafına geçti.

Kocaman ve dev kamyonuma benzeyen bu araba, kiracısını bekleyen boş eve yanaşarak durdu. Ön kapı açılmış, battaniyelere sarılı bir çocuk, babası olduğunu düşündüğüm bir adam tarafından eve doğru taşınıyordu.

Dudaklarım kendiliğinden büzülmüş ve anlamlandıramadığım bir ifadeyle seyretmeye devam ediyordum. İki adamın da heybetli kolları kafam kadar olmalıydı. Evet, oldukça iri yapılı iki adam, arabanın kapılarını açarak kolileri sırtlanıp eve doğru gidiyorlardı. Sanırım bunlar burada yaşamaya karar veren yeni komşularımızdı. Yerime dönüp belediyenin bize sunduğu masalarda tekrar oturmaya başladım.

Bir ev için ne gerekliyse gözlerimin önünden geçip eve giriyordu. Ne kadar da güçlü insanlar vardı. Oysaki benim güçsüz ve zayıf kollarım her şeyi kaldırabilirmiş gibi gelmişti ama bu mümkün değildi. Ben de bir keresinde on kiloluk bir su şişesini kaldırmıştım. Sanırım bu onların taşıdıklarıyla eş değerde değildi. Taşıdıkları şeye beni de katıp götürseler yeriydi.

Araba tamamen bitmişti ki pencereden bana seslenen anneme dönmek zorunda kaldım.

"Çağan, oğlum neredesin Allah aşkına?"

Gözleri beni bulmuştu; eliyle gelmemi söylüyordu. Garipti öyle değil mi; biz insanoğlu ellerimizle bile konuşabiliyorduk.

Eve girene kadar hemen karşımıza yerleşen yeni komşularımızın hareketlerini çözmeye çalışıyordum. Aklımdan çıkmayan bir şey vardı. Battaniyede sarılı o çocuk da kimdi?

Esnemeye başladığımda ellerimi yıkadım ve annemin bizim için hazırladığı yemeklere baktım. Aç değildim ama onun çabasını heba etmeye gönlüm razı gelmedi.

Karnımın şiştiğini hissettiğimde yukarı çıkıp penceremden dışarı baktım. Odamın penceresi, karşıya taşınan yeni komşularımızın ön cephesini rahatlıkla görebiliyordu. Bir odanın dışında hiçbir odada ışık açık gözükmüyordu. Bu eve başka kimsenin girdiğini görmemiştim. Acaba battaniyedeki o çocuk ve babası yalnız mıydı? Yatağıma oturup çoraplarımı çıkardım. Uyumalı ve yarını beklemeliydim. Bunu anlamam birkaç günü bulacaktı nasıl olsa.

Ertesi gün erkenden uyanmamı sağlayan anneme, gözlerimi açmakla açamamak arasında uyandığımı belli etmek için sağ bacağımı havaya kaldırarak göstermiştim. Battaniyemi kafama çekip çığlık atmak istesem de evimdeki bazı kurallara uymalıydım. Annem hep, "Erken kalkacaksın ki gün içinde geçirdiğin bütün zamanın kıymetli olsun." derdi. Canım anneciğimin beni düşünmesi bana birkaç dakika daha tanımasından geçiyor ama nafile… Bağırarak çağırdığında yataktan zıplamıştım. Altı yaşında olmaktan nefret etmeli miydim?

Aşağı bir penguen gibi paytak adımlarla girdiğimde annem bana başını sallayarak gülümsüyordu. Evimizin alt katındaki banyoyu kullanıp kanalından akan buz gibi suyu yüzümle buluşturdum. Kış mevsimi olsa kesin donardım ama Allah'tan mis gibi bir yaz havası yüzümü serinletiyordu.

Mutfağa geçip, annemin bana hazırladığı yumurta görüş alanıma girdiğinde kaşlarım çatılmıştı. Bu neydi şimdi? Gözleri yumurtadan, burnu zeytinden, kulakları peynir dilimlerinden ve ağzı bir adet sosisten oluşan bir surat yapan annem bana kıkırdadığında ona

ve tabağıma anlamsızca baktım. Gözlerimi yumup onu üzmemek için sessizce yemeliydim. Kesin ona sitem ettiğim için ayıcık suratlı bir tabak yapmıştı.

Altı yaşında olduğum hâlde bebek muamelesi görmeyi sevmiyordum. Annem abime ya da kız kardeşime de bunu yaptığı için sorun yoktu ama nedense annem sanki benim bundan rahatsız olduğumu bile bile yaptığını seziyordum. Belki de kendince eğleniyordu. Ne vardı? Ben diğer çocuklardan daha gerçekçi olduğumda için suçlu mu oluyordum? Öğrenmeyi ve keşfetmeyi seviyordum. Evet bir de futbolu çok seviyordum ama konumuz bu değildi.

Yemeğimi bitirdiğimde anneme teşekkür edip masadan kalktım. Üzerimi değiştirirken bir bacağım, askıya takılan çamaşırlar gibi pantolonun ayağına geçmemekte ısrar ediyordu. Annem yine ve ısrarla bana seslenince onun hızına yetişebilmek için adım atmaya çalışırken yüzükoyun yere kapaklanmıştım. Ah, bu aceleci ben…

"Efendim anne!"

Canım yandığı için sesimin tonuna yansıyan hüznüm annemi odama kadar getirmişti.

"Oğlum bu hâlin ne?"

Korkuyla bana bakan anneme kaşlarımı çatarak baktım. Her zaman haklı duruşu beni yoruyordu. O hep bana 'sen daha çocuksun kendi başına giyinemezsin' diyerek sitem etmesine rağmen onu dinlemediğim için bunlar başıma geliyordu. Alttan alıp ses çıkarmadan sessizce oturup muzırlık yapan bacağımı pantolona sokup ayağa kalktım.

"Bir şey yok anne. Bana, ben sana demiştim bakışları atma lütfen."

Ona masumca baktığımda gülümsedi. Aramızda hep bir özgüven fakat fazlaca annelik otoritesi hakimdi.

"Bir şey demiyorum oğlum. Arkadaşın geldi. Aşağıda seni bekliyor."

Başımla onaylayıp gömleğimin bir düğmesini daha iliklediğimde aşağı hızla koştum. Ali kolunun altına sıkıştırdığı mahallenin en iyi topuna sahipti; kapıda beklerken sıkılmış bir tavırla bana dönmüştü.

"Nerede kaldın Çağan?"

"Odamda biraz oyalanmak zorunda kaldım."

"Boş ver şimdi, karşınıza yeni komşular taşınmış."

Başımı sallayıp hâlâ anlayamadığım yeni komşularımızın oturduğu bloğa döndüm. Evinin dışına koyulmuş iki adet küçük, bir adet ondan biraz daha küçük ve kocaman bir bisikletle toplam dört adet bisiklet sıralanmıştı. Ben uyurken birileri daha mı gelmişti yoksa? Sanırım en son bir çocuk ve babaydı yerleşen.

"Evet Ali, sanırım öyle. Ben de dün gördüm."

Birlikte evimin yanındaki banklara oturup Ali'nin yeni topu hakkında konuştuk. Birlikte bir takımdık. Birazdan tek kale maç yapacaktık ve bunun planlamasını yapmak uzun sürebiliyordu. Bütün hazırlıklarımız bittiğinde tam ayağa kalkıp harekete geçiyorduk ki daha ayağa bile kalkamadan yine bir korna sesiyle irkilmiştim. Yerinden sıçrayan bedenim sesi takip ettiğinde, kapıları açılmış eve doğru koşan iki küçük çocuğun çığlıkları doldurmuştu bu sefer kulaklarımı. Neler oluyordu Allah aşkına?

Evimin karşısına yerleşen yeni ailenin yeni fertleri tümüyle gözlerimin önündeydi şu an. Yeni farkına vardıklarım da dün babalarının yanında olmayan çocuklardı.

Biraz tuhaftı. Dün kucağında bir çocukla içeriye giren bu adam, şimdi küçük çocuklarını kucakladığı gibi koşarak bir uçak uçuyormuşçasına kollarını ikiye açmış eğleniyordu. Sesleri o kadar neşeliydi ki merak ettim. Acaba kollarının altında bulutları hissediyorlar mıydı? Bir kuş gibiydi iki çocukta. Buradan uçmak güzel gözüküyordu. Kıskanmıştım. Belki ben de bir gün tıpkı o çocuklar gibi babamın kollarında uçabilmeyi dilemiştim.

Ali'ye döndüğümde onun da dikkat kesildiğini gördüm. O da merak ediyor olmalıydı. Bizim mahalleden farklı bir aile yapısına sahip oldukları kesindi. Bir kere çok fazla ses çıkartıyorlardı. Neyse, eğer ki uyumamı engelleyecek bir durum olursa onları uyaracaktım.

Ali'nin kolunu dürtüp boş vermesini ve oyunumuza dönmemiz gerektiğini anlatan bir bakış attığımda, o da benimle birlikte ayağı kalkmıştı. Bütün günümü karşı evi izleyerek geçirmemeliydim.

Kalemiz hazırdı. Ali topu yere koyduğunda sırıtmıştım. Top çok güzeldi. Aynı toptan ben de istemiştim ama sanırım top dünyasının topları üretimi durdurmuş. Babam, top üretilmeye başlandığında alacağını söylemişti. Bir top dünyası olduğunu bilmiyordum. Ama orası futbolcuların özel toplarının yapıldığı bir yermiş. Ben de beklemek

zorundaydım. Gerçi Ali'nin babası alabilmişti ama demek ki babam geç kalmıştı.

Maç başlamıştı. Ali ilk kalede kendini savunuyordu. Birkaç adım sağına ve aynı anda soluna hamle yapsa da gol mertebesi bana aitti. Bir kuşun kanatlarını açıp uçarcasına kollarımı kaldırıp koşmaya başladım. Sevincime somurtan Ali'ye aldırmadan "Goooll!" diyerek bağırıyordum. Hava kollarıma çarpsa da onu itiyor ve akıp gitmesini sağlıyordum. Ben bir kuştum ve kanatlarım yoktu.

Durup can dostumu süzdüğümde o ayağının tozunu rüzgâra karıştırıyordu. Ama bugün ilk golü ben atmıştım. Bütün bir saat boyunca hiç durmadan beraber oyun oynadık. Ali de benim lehime gol atmıştı ve beni neredeyse yeniyordu. Sorun değildi sonuçta iki fark atıp bugünün galibiyetini ben almıştım. Mutluydum ve neşem katlanıyordu. Ali'yle dalga geçmiyordum ama imada bulunmaktan da geri durmuyordum.

"Tamam Çağan anladım, beni yendin."

"Evet, seni yenmiş olabilirim ama bir dahaki sefere senin beni yeneceğine eminim."

Kolunu omzuma attığında onunla birlikte evimizin yanındaki banklara doğru yürüdük.

"O son atışım tarihe geçmeliydi; öyle değil mi Ali?"

"Aslında neredeyse düşüyordun ama gerçekten iyi oynuyorsun."

"Ben kesin futbolcu olacağım Ali."

"Neden olmasın, bencede kesin olursun."

Başımı salladığımda gülümsüyordum. Arkadaşımın düşüncesi beni onore etmişti.

Birlikte oturduğumuzda mis gibi yayılmış taze kurabiye kokusu, karnımdaki boşluğun varlığını gün be gün ortaya çıkarmıştı.

"Ali, sen de duydun mu kokuyu?"

Gözlerini kapatmış, kokunun kendisine ulaşmasını bekliyordu. Yanakları hafifçe kıvrılmış ve hoşnut bir ifade takınarak bana dönmüştü.

"Evet, sanırım annen güzel elleriyle kurabiye yapmış."

Omuz silktim. Annem yaptıysa birazdan bir tabak dolusu kurabiye ile bize doğru geleceğine emindim ama gelmiyordu. Ne kadar beklesek de annemin kapıyı açtığını görememiştik. Demek ki bu koku bizim eve ait değildi.

Omuzlarımız düştüğünde homurdandım: "Sanırım bugün kurabiye yiyemeyeceğiz."

Başını sallayan Ali, eline aldığı bir taşı bir elinden diğer eline sektirerek üzüntüsünü geçirmekle meşguldü. Bankta bağdaş kurduğumda Ali'ye dönen bedenimle, ne yapsak diye düşünmeye başladım.

"Ali, saklambaç mı oynasak?"

Yüzümdeki ifade avını yakalamış bir aslan kadar huzurluydu. Dudaklarının büzüldüğünü gördüğüm canım arkadaşım bir an duraksadı.

"Seni akşam ezanına kadar yine bulamazsam ne olacak?"

"Kolay yere saklanacağıma söz veriyorum."

Ali'nin yüzündeki 'Beni salak mı sandın?' bakışına aldırmasam da onayladığı her hâlinden belliydi.

"Hadi ama! Hayatında tanıdığın en iyi saklambaç ustası duruyor burada; daha ne istiyorsun anlayamadım."

Sırtını dikleştirip iyice bana dönmüş, benim gibi o da bağdaş kurmuştu.

"Tamam ama önce ebenin kim olacağını seçelim."

"O zaman taş, kâğıt, makas ile bu sorunun cevabını bulmuş olacağız. Hadi!"

Ellerimizin birisi yumruk şeklini alırken bir diğeri onu tutan ve gün yüzüne çıkaran bir doğrultuda altındaki yerini almıştı.

"Taş, kâğıt, makas!"

"Taş, kâğıt, makas!"

Ve sesime ortak bir başka sesle arkama dönmek zorunda kalmıştım. Sesler havada senkronize olmuştu. Ellerimiz, yere çakılan birer taş gibi yanımıza savrulmuş; iki çocuğun elinde tuttuğu tabakla bize gülümseyen ifadeleri karşılamıştı. Bunlar o çocuklardı. Sabahleyin babası olduklarını tahmin ettiğim adamın kolunun altında bulutları hisseden çocuklar; yeni komşularımız.

"Merhaba, biz buraya yeni taşındık. Sizin de kurabiye kokusunu duyduğunuzu biliyorum. Annem sizin için de getirmemi istedi."

Tabağı, masanın tam olarak bize düşen payına koyduğunda Ali'yle kısa bir bakışmamız oldu. Lafa ilk giren her zamanki gibi ben olmuştum.

"Hoş geldiniz."

İki çocuk da gülümsemişti. Evet, şimdi fark ediyordum; bir detayı anlatmamıştım. Bunlar ikizdi hatta tıpatıp birbirlerinin kopyalarıydı. Belki komik ama hayatımda ilk kez ikiz gördüğümde ağlamıştım. Çünkü abim kopya çekmek çok ayıp derdi ve onların birbirinden kopya çektiğini söylediğimde herkes bana gülmüştü. Neden güldüklerini birkaç hafta önce abim detaylı bir şekilde anlatmıştı. İnsanlar birbirine çok benzer şekilde iki ayrı insan olarak doğabiliyorlarmış. Yani bu üç tane insanın da aynı şekilde doğması için bir engel değilmiş. İnsanlar bir seferde birkaç çocuk dünyaya getirebiliyormuş. Ne garip öyle değil mi? Kadınlar gerçekten mükemmel varlıklardı; ellerinden her iş geliyordu. Aynı benim melek annem gibi…

"Tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Yuşa ve kardeşim Karan."

Yuşa ve Karan güzel isimlerdi ve ilk kez duyuyordum bu isimleri.

"Ben de memnun oldum. Benim ismim de Çağan, Bu da en yakın arkadaşım Ali."

"Az önce Karan'la sizin maçınızı izledik. Gerçekten çok güzel oynuyorsunuz. Bazen babam da bizimle oynuyor ama hep bir kişi eksik oluyor."

"İki kişilik takım olmaz tabii ki üç kişiyle de eksik kalır."

Ali bir anda konuşunca daldığımı fark etmemiştim. Lafa giren Yuşa olmuştu.

"Öyle, yapacak bir şey yok. Biz iki kardeş sizinle dost olmak istiyoruz. Gerçekten iyi çocuklarsınız."

Gülümsedim ama dudaklarımın arkasına sakladığım soruları geriye itiyordum. Anlayamadığım bir nokta vardı: Bunlar iki kardeşse o battaniyede sarılı çocuk kimdi? Hatırladığım tek nokta battaniyeden taşan parlak altın sarısı saçlarıydı. Bu detayı nasıl kaçırmıştım ben?

Kaşlarım çatılıyordu. Bu kadar soru kafamı bulandırıyor, beni anlamsız bir girdaba sürüklüyordu. Merakım giderek artıyor ve beni yanlış yolların açılmayan kapılarına itiyordu.

Eliyle oturacakları yeri gösteren Ali'yi izledim. Oğlan çocukları, karşımda gülüyorlardı. Neşeleri oldukça belirgin ve içtendi. Sanki dünyanın en iyi haberini almış kadar yüzlerinden eksilmeyen bir tebessüm hâkimdi.

"Biz de Çağan'la annenizin yaptığı kurabiye kokusu almıştık. Lütfen bizim adımıza teşekkür edin olur mu?"

Başıyla onaylamışlardı Ali'yi. Ali kurabiyelerden bir tane alıp ısırdığında hoşnut çıkan sesi iştahımı açmış, düşünce selimi kenara itmişti. Ben de uzanıp bir tane aldığımda el emeği kurabiyelerden aldım. Tadı enfesti. Sanırım adını hatırlamadığım ama annemin tatlıların üstüne döktüğü şeyden vardı. Bir baharat olduğu kesindi ama her şekilde lezizdi. Ali'yle tabağı bitirdiğimizde annem bizim oturduğumuzu görünce meyve suyunu eksik etmedi. Dört bardağa doldurduğu meyve sularını dağıttıktan sonra geç kalmamamı tembihleyerek eve girmişti.

Meyve suları çok iyi gelmişti. Hepimiz birbirimize bakarken Yuşa merakla bana baktı.

"Ne yapmayı planlıyordunuz az önce?"

Unuttuğumuz oyun fikri aklıma nüfuz ederken hemen cevap verdim:

"Evet o aklımdan çıktı. Saklambaç oynamayı düşünüyorduk."

"Ah ben pek istemesem de."

Ali'ye attığım bakışla kaşlarını çatıp üzülmüş gibi yaptı.

"Neden öyle düşündün?"

Karan, Ali'ye yönelttiği sorunun cevabını sabırla bekliyordu. Gözüm sürekli iki kardeşin arasında aradığım farklılık belirtisini görmek istedi ama yok denecek kadar azdı. Allah gerçekten çok büyüktü.

"Çağan'ı bebekliğimden beri tanırım. Bu mahallede daha onu bulabileni görmedim."

Omuzları düşse de devam etti.

"Bu yüzden ebe olan hep ben olmak istemediğimden oynamamak tercihim oluyor."

Karan ve Yuşa birbirine bakıp kıkırdadılar. Sanırım komik gelmişti.

"Biz de iyi oynarız. Size katılmamızda bir sakınca var mı?"

Ali cevabını geciktirmemiş ve hemen onaylamıştı. Hep birlikte önce ebeyi seçmiş ve kararlaştırmıştık. Oyun alanımız ve saklambaç kurallarını bir kez daha gözden geçirmiştik.

Yuşa ebe olacaktı. Alanımız yeni komşularımızın evi ile mahalle camisinin kuzeyini çevreleyip, oradan da Ali'nin evi ve hemen yanındaki benim evimin etrafını kapsıyordu. Bu yüzden ebenin bulunup yakalanması gerekiyordu. Çünkü alanımız çok büyüktü.

Yuşa, elliye kadar sayacağı için biraz vaktim vardı. Bu sefer nereye saklanmalıydım ki? Caminin etrafını aklımda yer edecektim ama Ali'nin oraya gitmesi beni vazgeçirmişti. Karan da bizim evlerin arasına girince bana da Yuşa ve Karan'ın evinin etrafı kalmıştı.

Koşarak giderken Yuşa'nın sayı sayarken otuz beşte olduğunu duyuyordum. Hemen arka bahçeye ilerleyip daha önce saklanmıştım bu evin arkasına. Hızla dekoratif arabanın içinde yerimi almıştım. Bu araba yıllardır buradaymış. Abimle gezerken gördüğümde onun İkinci Dünya Savaşı döneminden beri orada olduğunu söylemişti. Ta o zamandan bu zamana paslanan köşeleri hariç şık ve otantikti. Demek ki büyükler böyle eski eşyalara önem verebiliyordu. Neyse ki şu an yakalanma gibi bir ihtimalim yoktu. Çünkü bu arabaya binmek kimsenin aklına gelmezdi. İçi biraz gizemli olan bu araba gerçekten toz yuvası olsa da dışarıdan içerisini seçmek zordu. Camları yeşile boyanmış ve ön camında bir kısmı hariç her yeri yeşildi; o kısımdan etrafı izliyordum. Yeni komşularımız Karan ve Yuşa'nın anneleri olmalıydı; çamaşırları asarken görüş alanıma girmişti. Sapsarı saçları, aydınlık yüzü ve modern hayata uygun kıyafetlerle çok genç bir anneydi. Astığı kıyafetler nedense dikkatimi çekmiş ve biraz da komiğime gitmişti. Her şey ikişerli şekilde ve aynı büyüklükte asılmış yeni arkadaşlarımın kıyafetleriydi. Hatta tuluma benzeyen pantolonları ayıcıklı bir eki olan kuyruğuyla çok bebeksi bir kıyafetti. Demek ki anneleri onların büyüdüğünü kabul etmek istememişti. Ah bu anneler…

Yuşa'nın evlerinin etrafında bakındığını gördüğümde Yuşa, annesine el sallamayı ihmal etmemişti. Annesi silkelediği küçük pembe bir battaniye ile içeri girdi. Küçük pembe bir battaniye, oğlan çocuklarına göre değilse de annesi onu kendisi kullanıyor olmalıydı. Başka bir seçenek gelmiyordu aklıma.

Yuşa'nın birini bulduğunu belli eden çığlıkları beni yerimden çıkarmış, evin diğer tarafına doğru sürüklemişti. Sanki orada saklanmamışım imajını korumuştum. Ee saklanmak bir ustalıksa gizlemek maharetti.

Hep birlikte geçirdiğimiz bir haftada hemen kaynaşmıştık. Birlikte çok güzel zamanlar geçirmiş ve hiç durmadan eğlenmiştik. Yuşalarla sohbet ederken babasının bir mimar olduğunu öğrenmiştim. Bu meslek, beni etkisi altına almış ve anlatılan her evin büyüsüne kapılmıştım. Karan babasını bir kahraman gibi anlatıyor, Yuşa da doktor olan annesiyle övünüyordu. Belli bir zaman için işine ara verdiğini de bugün Karan anlatmıştı. Neden olduğunu soran Ali'ye öylece bakmış ve hüzünlenmişti ama bir cevap vermemişti. Şaşırtıcı bir aileydi ve o ev gizemlerle dolu gelmeye başlamıştı. Dört kişilik ailesinin hikâyelerini can kulağıyla dinleyip dertleşmiştik. Biz de kendimizi anlatıp onlarla iyice tanışmış, arkadaş olmuştuk. Biz üç kardeşiz, Ali ise tek çocuktu. Onun pek anlatacak bir şeyi olmasa da arada kendinden pay biçiyordu. Bende bir abi ve bir kız kardeş var. Onlarda konu biter mi? Asla!

"Evet biz de tatillerimizi hep Muğla'da geçirdik. Bu sene burada geçecek diye kararlaştırdı babam."

Tatil konusu dönmüşken babam bu sene nereye gitmeyi planlamıştı acaba? Belki de yine büyükbabamın yanına giderdik öyle değil mi? Ama mühim olan abimin sınıfını bitirmesiydi. Tek önemsediğimiz onun üniversitesiydi. Sonunda kararsız geçen uzun bir yıl sonunda abim gelecekteki mesleğini belirlemiş; doktor olmaya karar vermişti.

"Ne güzel olur, hep birlikte bir yaz geçiririz."

Dalgın hâlimden sıyrılıp Ali'ye döndüm. Geç oluyordu ve ezan okunmak üzereydi.

"Hadi dağılalım. Annem gelmeden eve gitsem iyi olacak."

Hep birlikte kalktığımızda Karan ve Yuşa evlerine ilerlerken, biz de Ali'yle yan yana olan evlerimize dağıldık.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda annemi Yuşa'nın annesiyle konuşurken bulmuştum. Yine göz kamaştıran şıklığı ile gözlerimin önündeydi.

"Çocuklar da kaynaştılar, çok iyi oldu. O zaman akşam bekliyorum yemeğe."

"Önce Halil Bey'le konuşayım, size haber veririm."

"Tamam, biz bahçede oturuyoruz."

Sesler kesilince merdivenlerde duraklayan ayaklarıma yeniden yön verip mutfağa yürüdüm. Annem tabağımı önüme koyup çatalımı elime vermişti.

"Günaydın anne, kiminle konuşuyordun öyle?"

Annem babamla kahvaltı ettiği için ondan arta kalan bulaşıkları makineye diziyordu. Bana dönenerek tebessüm etti.

"Yeni komşularımız akşam yemeğine çağırıyorlar."

Gülümsedim. Onları ve gizemli evlerini merak ediyordum.

"Peki babamla konuştun mu?"

Başını sağa ve sola salladı.

"Hayır oğlum, bugün çok meşgul olacağım dediği için mesaj attım."

Aramıza giren mesaj sesi annemle konuştuğumuz konuya cevap olmuştu. Eline aldığı telefona bakan annem mesajı açıp okuyordu sanırım. Okuması bitince başını kaldırmış ve bana dönüp konuşmuştu.

"Hadi kalk ve yeni arkadaşlarının annesine, akşam onlara eşlik edeceğimizi söyle."

Yerimden kalkıp anneme tamam bile demeden koşmuştum. Yuşa'nın annesi, ılık esen rüzgârın sapsarı saçlarının rüzgâra karışmasına izin veriyordu kesinlikle. Uzun oturduğu sandalyede kitap okuyordu. Yolu kontrol ederek geçtim ki bunu bana babam öğretmişti. Karşıdan karşıya geçmeden önce sağa, sonra sola ve sonra yine sağa bakıp geçmeliydik. Bunu gerçekleştirip kitap okuyan güzel kadına yaklaştım.

"Merhabalar efendim. Melek benim annem. Size akşam eşlik edeceğimizi söylememi istedi."

Başıyla onaylayan kadın, elini çenemin altına koymuş ve okşamıştı. Sevecen bir kadındı. Karan ve Yuşa'nın sevecen tavırlarını nereden aldığı belliydi.

"Memnuniyetle beklediğimi söyle küçük adam. Sizi de görmek istediğimi bilin. Oğullarım sizi çok sevdiğini dile getiriyor."

Gülümsediğimde yine aynı hızla eve dönüp yarım kalan kahvaltımı bitirdim. Yukarı çıkacağım sırada annemin aceleyle balkona

koştuğunu gördüm ve bozan havadan kurtarmaya çalıştığı çamaşırları toplarken komik gelen görüntüsüne kıkırdayarak ona yardıma gittim. Onun bana uzattığı babamın ceketleri benim boyum kadar olsa bile onları taşımak kolay geliyordu. Evet, yani bir ceketti sonuç olarak. Toplama işi bittiğinde annemin dakikliği tutmuştu yine. Yağmur bastırmış ve sağanak şeklinde devam etmişti. Dışarı çıkamadığım için odama çıkıp oyuncaklarımla oynadım. Onlarla kurduğum küçük şehrimde güzel bir gün geçirmiştim. Abim okuldan dönünce yanıma gelip yapbozla yaptığım uçağa yardım etmişti. Akşam bize katılamadığı için annem ona atıştırmalık yemek hazırlamıştı. Ders çalışması bitmiyordu bir türlü.

Hep az kaldı sonra seninle çok vakit geçireceğiz, diyordu ama bakalım o zaman ne zaman gelecekti? Annem giyinmem için kıyafet seçtiğinde onları giyip aşağı inmiştim. Babam yorgun gözlerle bana bakmıştı.

"Benim yakışıklı oğlum."

Yanına gittiğimde eğilip alnımdan öpmüştü. Ben de elinden öpüp başıma koyduğumda yanağımı okşamış ve elimi tutmuştu. Babama hayran olabilirdim. Beni sevmesi; bana olan ilgisi, attığı her adımda ruhumu okşuyordu. Babalar, bir dağ gibi yanımızda yer alan en güzel varlıklardı. Şükürler olsun ki babam yanımdaydı.

Çok vakit kaybetmeden hazırlandık. Annem ise beni şık ve temiz gösterme konusunda fazla ısrarcıydı. Bunu gideceğimiz her yer için mutlaka yapıyordu. Babamla birlikte, annemin telaşına gülüyor ve onun hareketlerini takip ediyorduk. Evden çıkıp yürümeye başladık.

Yerler ıslak ve parlaktı. Gece lambaları her bir yana ışıltı katıyor, yolumuzu aydınlatıyordu. Ne güzeldi. Hayat insanlara çok güzel yaşama şansı veriyordu. Yolumuzu aydınlatan lambaları takip ederek karşı tarafa geçtik. Havaya karışan toprak kokusu da huzur veriyordu. Evin kapısına geldiğimizde babam bir anlığına bana bakmış ve açılan kapıyla o yöne dönmüştü.

"Hoş geldiniz, buyurun lütfen."

Yuşa'nın özenle hazırlanmış şık görüntüsüyle bizi karşılayan annesi bize yol gösteriyordu. Benim başım okşanmış, kız kardeşim kucaklara giderek sevilmişti. Tanışmamız kısa sürmüş ve neticede benim tabirimce pamuk şekeri yemiş gibi herkes gülümsüyordu.

Evlerinde ilk kez bulunduğum için biraz çekinsem de bana arabalarını gösteren Yuşa ve Karan'la oyun oynuyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama annem ve adının Figen olduğunu yeni öğrendiğim Yuşa'nın annesi bizi yemeğe çağırmıştı. Annemin yanına oturup beklerken bir şey dikkatimi çekti. Salonun bir kısmı tam olarak koridoru gören bir yerdi. Bir duvarına da çocukların çizdiği birçok resim kâğıtları asılmıştı: uzay gemileri, dev robotlar, lüks arabalar ve kocaman kâğıda sığdırılmış bebek resimleri. Bu benim minik kız kardeşimin oyuncakları gibiydi kesinlikle. Bebekler çok eşsiz çizilmişti. Kaşlarım kalktı. Karanlar ve bebekler mi? Yan yana gelince içimde yükselen kıkırdama büyümüş ve yerini kahkahaya bırakmıştı.

Bu da neyin nesiydi? Herkes benim kahkahamı komik bulup güldüğünde şaşkınlıkla kendime kızmıştım. Ne diyecektim şimdi? Yanımda oturan Karan koluyla dürtmüş ve beni sorguluyordu.

"Hiç, sadece aklıma bir şey gelmişti de."

Kafasını, anlamadığını belli ederek sallamıştı. Neyse ki beni kurtaran Figen teyzenin tabağıma doldurduğu çorba oldu. Yemeğe başlamamla kahkahamı es geçmişlerdi. Biraz sıcak olsa da tadını hiç bilmediğim bu çorbayı çok sevmiştim. İlk olarak yeşil rengi dikkatimi çekmese de inanılmaz bir tadı vardı. Anneme bu çorbayı bizim evde de yapmasını rica edecektim.

Çorbalarımızla birlikte biten ana yemeğin peşini kovalayan tatlılar da iştahımı açmıştı. Herkes ne isterse onu yiyordu. Sütlaç, baklava, kurabiye ve yaş pasta vardı. Figen teyze bana ne yemek istediğimi sorduğunda yaş pastadan istediğimi çekinerek dile getirdim. Yani burası evim değildi ki; annemden istediğim gibi isteyemezdim.

Önüme koyulmuş tabağı önce bir süzdüm. El yapımı olduğu belliydi ama bir pastaneden alınmışa da benziyordu. Çilekli olanın tadı inanılmaz güzeldi. Bu kadın doktor olmasaymış çok güzel aşçı da olabilirmiş pekâlâ.

Yemek masasından kalkarken tabağımı annemin yardımıyla alıp mutfağa ilerledim. Figen teyze bu hareketimi gördüğünde sevinmiş ve teşekkür etmişti. Ben de yemeklerin güzelliği için teşekkürde bulunmuştum.

Salona Yuşa'nın yanına gidecektim ki merdivenlerin orada bir tıkırtı hissettim. Merakla oraya yönelmiştim. Herkes içerideydi. Figen teyze de mutfakta olduğuna göre merdivenlerin orada kim vardı?

Küçük adımlarla ilk basamağa yaklaştım. Bir çitanın avına yaklaştığı gibi usul usul ve ürkekçe sokuldum adımlarıma. Altına girdiğim merdiven boşluğundan bakmıştım yukarı doğru. Sanki kuyunun içine düşen bir çocuktan farksızdım. Birkaç ses ve halıya sürtünen o ince sesle iliklerime kadar gerilmiş ve korkuyordum.

Yavaşça biraz daha kendimi gösterir şekilde yukarı başımı çevirdiğimde upuzun altın gibi parlayan saçları görmemle geriye çekilmem bir olmuştu.

Evet, kesinlikle evde birileri vardı. Hem de bunu bir tek ben fark etmiştim.

Korkuyordum ve ayaklarım donmuş gibiydi. Bir kez daha başımı yukarı çevirdiğimde kimseyi görememiş ve bomboş hissetmiştim. Bir basamak yukarı çıkacaktım ki Figen teyzenin sesi kalbimi yerinden çıkarmış ve yerimde zıplatmıştı.

"Çağan oğlum, ne arıyorsun orada?"

Kaşları kalkık bana soru soran ifadesine baktım bir süre. Kesinlikle bu bakışları biliyordum. Altı yaşında olabilirdim ama bana kızdığını anlayacak kadar akla sahiptim.

"Şey, sanırım yanlış duydum. Karan ve Yuşa yukarıya çıktı sanmıştım da."

İlk andaki beni süzen ifadesi yerini tebessüme bırakmış ve bana inandığını belli etmişti.

Biz buradayken birileri hırsızlık yapmakla uğraşmazdı sanırım. Bilmiyordum. Düşünmem ve araştırmam gerekiyordu ve bu bilgiler bir kitapta da yoktu. Tek kaynağım bu evdi. Evde kesin gizlenen bir şeyler vardı ve ben bunu hissediyordum.

Karan yanıma geldiğinde bir şey belli etmeden içeride annesinin aldığı oyuncak maketi tamamlamasına yardımcı oldum. Yani bitmedi ama birkaç dokunuşa el attım sadece. Çok geç olmadan babam ayaklandığında hep birlikte vedalaşıp evin yolunu tuttuk.

Odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Annem sağ olsun, beni bir kalıba sokmuştu sanki. Dişlerimi fırçalama işlemim bittiğinde

odamın penceresinden Yuşa ve Karan'ın yaşadığı eve baktım. Onlar da uyumuş olmalıydı. Işıkları sönmüş ve yeni bir günü çağırmak için akşamın geçmesini bekliyorlardı.

Annem yatmadan önce bana süt getirdi ve ben sütü bitirene kadar gitmemişti. Ah, bu annemin takıntıları olmasa olmazdı.

Sabah her zamanki gibi erken kalkmıştım. Biraz değişik ve yorgun hissediyordum. Günüm fiyasko gibi geçti de diyebilirim, biraz hastalanmışım. Bu yüzden annem yataktan kalkmama izin vermemişti. Beni, bir bebek gibi besleyip yorgun ve bitkin hâlimi şefkatle sarmalamıştı. Odam sıcak olmasına rağmen kalın kıyafetler giyinmemi sağlayıp üzerime iki tane battaniye örterek terlememi sağlamıştı. İyice bunaldığım bir an sırtım terden sırılsıklam olduğunda duşa girip kendime gelmiştim. Annemin sayesinde daha dinlenmiş hissediyordum. Onun merhametli kollarında iyileşmiştim.

Sabahtan bu yana uyumam vücuduma yayılan enerjiyi arttırmıştı. Artık uykumda olmadığı için odamın içinde adımlayarak tur atıyordum. Oyuncak arabalarım ya da sürekli yaptığım yapbozla oynamak istemedim. Işığı da açamıyordum. Annem uyumadığım anlarsa yanıma gelip beni azarlayabilirdi. Bir de tekrar uyumam için bekleyeceğinden onun yorulmasını istememiştim. Sessizce odamda hareket ederek yorulmaya çalışıyordum. Gecenin sessizliği farklıydı. Gündüze nazaran akşam olduğunda dünya sessizleşiyordu. Gündüz duyduğum hiçbir gürültü geceyi anımsatmıyordu.

Ayaklarım adım atmaktan yorulduğunda yatağımın ucuna oturup hemen yatağımın yanında olan penceremden dışarı bakmıştım. Bütün Dünya uyurken karşı komşumuz yine hareketliydi. Yuşa ve Karan top peşinde koşarken babaları Kemal amca da onlara eşlik ediyordu. Sokağa bakan bahçeleri büyük bir fenerle aydınlanmıştı.

Onları diğer komşularımızdan ayıran bir özellikti bu. Herkesin aksine hareket etmeyi seven bir yapıları vardı. Etrafındaki insanları rahatsız etmemeye çalışırken daha fazla ses çıkartan garip insanlardı.

Oynadıkları maça daldığımda kenarda onları izleyen Figen teyzeyi yeni fark ediyordum. Onu fark etmem de tuttuğu tezahüratı duymam vesile olmuştu. Karan tek kale maç yaptığı babasına karşı gol attığında sevincini haykırarak "Goooll!" diye bağırıp annesine doğru koşup sıkıca sarılmıştı. Figen teyze oğlunun sevincine karşılık Karan'ı havaya kaldırıp etrafında çevirirken onları izlemeye

devam etmiştim. Ayrıca biraz tuhaf hissetmiştim. Eminim Karan ayaklarının altında bulutları hissetmişti.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ne babam ne de annem beni böyle kucağına alıp ayaklarımın altında bulutları hissetmemi sağlamamışlardı. Bu duygu içimde garip bir yankı uyandırmıştı. Böylesine keyifli bir görüntüyü yaşayan çocuklar çok şanslı olmalıydı.

Yavru bir köpek gibi sabırla tünediğim pencereden onları izlerken eğlenceleri bitip de evlerine girene kadar oradan ayrılmamıştım. Işıkları sönüp onlarda uyuyan Dünyaya ayak uydurduklarında perdelerimi kapatmıştım.

Ne tuhaf insanlardı. Biz babamla ya da abimle gece vakti hiç maç yapmamıştık. Aslında herkes için normal bir durum da değildi. Yani herkesin uyku vaktiydi ve onlar oyun oynuyordu. Bunu biz de yapabilir miyiz diye abime sorabilirim. Uyku vaktinden bana vakit ayırabilir miydi acaba?

Yatağıma oturup bedenimi iyice yerleştirdiğimde hemen çoraplarımı çıkarıp battaniyemin altına girmiştim. Serin yastığım ve düşlerim beni rüya alemine sürüklemiş, ucu bucağı gözükmeyen bir masalın içinde bulmuştum kendimi.

Rengârenk bir ormanda yürüyordum. O kadar güzeldi ki hayatımda ilk kez duyduğum bu tonda kuş seslerini anlamlandırmaya çalışıyordum. Etrafımda koşan sevimli iki tavşanın tüylerinin savurduğu rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Elimle rüzgârın yönünü hissettiğimde bembeyaz bir ışık beni o yöne doğru çekti ve çekti. Sanki o tarafa gitmem için parlıyordu.

Bedenime nazaran ayaklarım o kadar hızlıydı ki sanki uçuyordum. Işığın kaynağı bir evdi. Kimse yoktu ve ben birden yapayalnız kalmıştım. Yeşil ağaçlar ürkütücü ve siyahlaşmıştı. Evin bir göz odası yanan ışığın altında belirgin bir şekilde duruyordu. Şaşkın ve çaresiz hissediyordum. Yavaşça bir adım atmıştım ki aniden bir ses duydum. Çok hüzünlü bir sesti bu. Birisi ağlıyordu ve bu ses evin derinlerinden geliyordu. Evin penceresine yaklaşıp içeri bakacaktım ama ayaklarıma vurulmuş bir engel vardı. Nedense benim her adımım onun ağlamasını güçlendiriyordu. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ama pencereye en fazla bir metre yakındım. Evin içinde gördüğüm şey yalnız bir kız çocuğuydu.

Dizlerini kendine çekmiş, saçları etrafını örtecek kadar uzun ve parlaktı. Sapsarı bu saçlar bana bir şeyi anımsatıyordu. Daha önce gördüğüm bir şeyi.

"Hey küçük kız, niçin ağlıyorsun?"

Sesi bir an kesilmiş ve yüzünü kapatan saçlarıyla bana dönmüştü. Bunu yapmasını beklemediğim için benim yaklaşmamı engelleyen gücü zorlamayı bıraktım. Kız sadece bana bakıyordu. Ben ise saçlarının izin vermediği o yüzü görmeye çalışıyordum.

"Sana diyorum. Niçin bu kadar çok ağlıyorsun?"

Kız iç çekiyor ve sessizce ağlıyordu.

"Sana yardım edebilirim!"

Kafasını bana çevirdiğinde ancak sesini duyabilmiştim evet.

"Git! Git bana sen bile yardım edemezsin…"

İncecik sesi ağlamaktan çatallaşmış ve kederliydi. Daha çok ağladı. O kadar çok ağlıyordu ki içeri girmek için çırpınıp bağırıyordum. O kadar çırpındım ki kollarımı tutan gücü hissediyordum.

"Bırak, bırak, bırak..."

Kaç kez dediğimi bilmiyorum. Annemin sesini duymamla gözlerim gerçek dünyaya açılmış ve bana bir an anlamsız gelen hüzünlü düşün içinden çekip almıştı. Annem bedenimi kolları arasına alıp sıkıca sarılırken sakin kalmamı sağlıyordu.

"Geçti oğlum. Bir kâbustu geçti. Sakin ol."

Gözlerimin önüne gelen o kızı unutamıyordum. Anneme kollarına karşılık vermiştim. Yeniden ateşim çıktığı için yataktan çıkamamıştım. Zaten yatakla bütünleşip oradan çıkmak gibi bir niyetim de yoktu. Tam olarak bir hafta böyle bitmişti. Ali, Karan ve Yuşa her gün beni sormuşlar ama onların da hastalanmaması için annem görüşmemize izin vermemişti.

Geceleri dışarıyı izliyor ve ıssızlaşan sokağın gece lambalarına dalıp gidiyordum. Yuşaların evi birkaç gündür gece yarısından sonra üst katın koridoruna yansıyan bir ışıkla aydınlanıyordu.

Oturduğumuz mahalledeki evlerin hepsi neredeyse aynıydı. Ben de bu yüzden üst kattaki koridoru çözebiliyordum. Bizim evin arka bahçesine bakan odada abim kalıyordu. Onun hemen yanında annemlerin odası vardı. Tam olarak abimin odası gibi

karşı komşumuzun evinde de o oda yanıyor ve bu ışık, koridoruna yansıyordu. Öylece seyrettiğim üç gün geçmişti.

Dördüncü günde aynı şekilde bütün ışıklar sönmüş ama o ışık yansıması devam etmişti. Benim gözüm etrafı süzerken Figen teyze, eşi Kemal amca ile koşarak arabalarına gidiyorlardı. Bir çocuk kollarında, taşındıkları gün sarı saçları battaniyenin dışına sarkan aynı battaniyeye sarılmış bir şekilde evden hızla çıkıp gitmişlerdi. Afallamıştım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Onların herkesten sakladığı bir şey vardı ki buna artık emindim. Battaniyenin altındaki altın saçlı kişiyi bulmalı ve öğrenmeliydim. Uzunca bir süre bekledim ama kimse gelmemişti. Sabah olmak üzereydi. Göz kapaklarım dayanamamış, pencerenin önünde uyuyakalmıştım.

Boynumun sızısıyla uyandığımda annem sesleniyordu.

"Çağan, hadi oğlum kahvaltını etmen gerek. Hem bugün arkadaşlarınla oynamana izin vereceğim söz."

Boynumun ağrısını es geçip hemen odamdaki banyoda elimi ve yüzümü yıkadım. Üstüme kısa kollu tişört üzerine ceket ve eşofman altı giydim. Vakit kaybetmeden spor ayakkabılarımı elime alarak aşağı indim. Ayakkabılarımı kenara koyduğumda annemin yaptığı böreğin kokusu evi sarıp sarmalamıştı bile. Masaya oturduğumda sıcacık böreği ağzıma attığımda dilim yanmıştı. Hazırladığı karışık meyve suyundan kocaman bir yudum alıp kahvaltımı bitirdim. Dişlerimi fırçalarken, gece olanlar aklıma gelmişti. Penceremden baktığımda hâlâ arabaları yoktu.

Aşağı inip anneme dışarıda olduğumu haber verip çıktım. Ali'nin evine doğru ilerledim. Kapıyı çaldığımda Ali'nin annesi Sevgi teyze açmıştı. Sevgi teyze ve annem çocukluk arkadaşıydı. O zamandan bu zamana arkadaşlıklarını kaybetmemiş, hep birbirlerine yakın olmuşlardı.

"Çağan oğlum, gel içeri kahvaltı edelim."

"Teşekkür ederim Sevgi teyze, şimdi kalktım sofradan. Ali benimle oynamaya gelir mi, diye soracaktım."

Sevgi teyze içeri dönüp seslendi.

"Ali bak, kim gelmiş."

Ali'nin koşan ayak seslerini buradan duyabiliyorduk. Kapının önünde biten Ali beni görünce sevinmiş ve annesine dönmüştü.

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

Portakal Ağacı

Hayatın fısıldadığı sırlar bazen en sessiz köşelerde saklıdır. Küçük bir çocuğun gözünden dünyaya bakarken dostluk, merak ve aile bağlarının derin anlamlarını keşfedeceğiniz etkileyici bir hikâye *Portakal Ağacı*...

Çağan, yeni komşularının taşınmasıyla birlikte, sırlarla örülü bir dünyanın kapısını aralar. Pencerelerin ardında gizlenen bir yüz, duyulmayı bekleyen sessiz çığlıklar ve keşfedilmeyi bekleyen bir gerçek... Peki, hayatın içindeki bu büyük bilmecenin cevabı nerede saklıdır?

Şule Gizem Büyükboz'un yalın ve akıcı anlatımıyla kaleme aldığı *Portakal Ağacı*, çocukluğun masumiyetiyle merakın peşine düşen bir çocuğun hikâyesini anlatırken dostluk ve aile kavramlarını sorguluyor.

Bazen en büyük sırlar, en küçük kalplerde saklıdır...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 515724

Detaylı Bilgi İçin

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari